

Verhaal 87

Oantinkens oan Penjum-Surch

Na zeven bedankjes van beroepen kandidaten, werd op 15 maart 1953 voor Pingjum-Zurich bevestigd als predikant Benjamin Wentzel, die tot 1957 bleef. Zomaar vanuit Zuid-Holland gedropt in het Friese land was voor hem en de gemeente wel even wennen. Hij wilde van het reilen en zeilen van het dorp weten en dat leverde soms bijzondere situaties op.

De boerderij

Mijn vriend Sjirk woonde en werkte op Hania en dominee Ben wilde graag meer van de boerderij weten. Met hem gingen we op een zondagmiddag na de preek, de stal en het lytsbûthús langs. De koeien leken veel op elkaar maar er achter was variatie: de voerbak, de bedstee die uitleg behoefde, en een vijftal paarden. In stal 2 waren koeien, jongvee en een bargestâl waar de biggen geboren werden. Bij de achterdeur stond toen de âlde bolle die Bens meeste aandacht kreeg. Zijn commentaar daarover kan ik beter persoonlijk overdragen.

Het kaartspel

Dominee was benieuwd naar onze kennis daarvan. Wij waren niet verder gekomen dan 31-en en hij nodigde ons voor de zondagavond uit aan de pastorie. Dat kaarten 'uit den boze' was, ging hij niet in mee zeker... Lopend door het binnenpad uit Nes en Rige waren we vlot op onze bestemming. Daar deed mevrouw Smilde, de hulp van Ben en de mem van Bernard, de gordijnen dicht en kwamen de kaarten op tafel. De 'boze' kwam niet voorbij en menig gezellig avondje was ons deel en kon dominee bijschrijven in zijn totaalpakket.

Intrede

Het kon ook anders. Toen ds. Frank in de N.H.-kerk intrede deed sprak ds. Ben hem ook toe. Hij zou er wel rekening mee moeten houden dat hij in een heidens vermidden terecht was gekomen, gezien de grote vrijzinnigheid. Dat zoemde spoedig rond en kostte Ben en de 'finen' de nodige punten. Op een vergadering van de N.Z.H.R.M. kon zelfs Toxopeus de gemoederen met moeite bedaren. Ik zat er bij en keek ernaar.

Op it iis

Op redens wilde dûmny ook zijn krachten met ons meten, maar niet al te lang. Zijn plicht woog zwaarder en na een proefrit op de 'Leanefeart' ging hij huiswaarts. Hij was in gedachten, en al bij buurvrouw Aaf ging hij het paadje op en legde de redens bij haar door de achterdeur. Die wist van niks en Ben dacht, ik ga even bij Klaas op bezoek. Die moest niks van kerk en zo hebben en dus: wie wist... Dat wist hij gauw. Hij kwam wel binnen, maar met twee ronden om de tafel was het: einde gesprek en wegwezen. Van schade en schande kan men ook wijs worden... ook zonder schaatsen.

De merke

Een poel van verderf? Dûmny wilde het weten en ging op maandagmorgen zelf kijken. De belangstelling voor hem was groter dan andersom en dat bleek 's middags. Twee echtparen stonden klaar in de Oarlochssteech om naar de merke te gaan. Komt oan de oare kant âlde Feikje bûtendoar. Bôlerinster mei twa kuorren oan it jok, en och sa from. 'No Feikje, geane jo mei nei de merke', sizze se. 'Neeeee', seit Feikje, 'dêr is de duvel'. 'No', seinen de mannen, 'fan 'e moarn net, mar jimme dûmny wie dêr al'. Der is wol sein letter, dat soks spikers oan Feikje har deadskiste west hawwe... En dominee was een ervaring rijker en zich van geen gevaar bewust.

Geboorte

Voor haar bevalling ging zijn buurvrouw Aaf naar Oranjeoord te Harlingen. De dagen van verblijf waren toen meerdere, en dûmny was benieuwd. Hij had al eens gezegd: de vrouwen vertellen me

niks op dat gebied. En zo dacht hij dichter bij de werkelijkheid te komen. Nu, dat kwam hij. Vier vrouwen in dezelfde omstandigheden op één kamer, of vijf? Nee, de vijfde moest even tijdelijk een plaatsje hebben wegens ruimtegebrek. Ze scheelde wat anders. Toen dùmny op zijn rondje langs de vrouwen, als laatste bij haar kwam, vroeg hij naar haar toestand en toen zei zij: 'It wol net komme dùmny'. En stond hij toen met lege handen? Nou, hij deed ze samen. Hij dankte met de vier en voor de vijfde vroeg hij of haar ure maar spoedig mocht komen.

Prompt gingen de dameshoofden onder de lakens en dùmny kon zich die reactie niet begrijpen. Aaf vertelde later...

Ben zijn 'praktijkervaring' breidde gestaag uit en al in 1955 werd hij legerpredikant. In 1957 vertrok hij weer naar het Zuid-Hollandse waar hij preekte, studeerde en boeken schreef. Hij promoveerde en gaat nog als dr. B. Wentzel door het leven.

Ons beider leeftijd (geboren in 1928) en de afstand spreken nu een woordje mee bij het komen tot een ontmoeting. Het zij zo.

Bolsward, Hendrik D. Bakker